

РЕШЕНИЕ

№ 7198

гр. София, 28.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 09.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **6372** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 268, ал. 1 от Данъчно - осигурителен процесуален кодекс /ДОПК/.

Делото е образувано по жалбата на Х. Д. Х. с [ЕГН], лично и в качеството му на едноличен търговец с фирма „Ф.-Х. Х.“, ЕИК:124108737с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк][жилищен адрес] против Решение №ПИ-138/05.04.2022г. на Е. М. Н.-директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С., по жалба вх.№59-00-266/22.03.2022г. по описа на деловодството на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата му против Разпореждане с изх.№С220022-137-0003098/11.03.2022г., издадено от С. С. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП [населено място]. С последното е отказано да бъдат погасени по давност публични задължения за периода от 01.01.2011г. до 31.12.2011г.

Жалбоподателят счита, че решението е неправилно и незаконосъобразно, в обжалваната му част и при неговото постановяване административният орган е достигнал до грешни правни изводи.

Развиват се доводи, че по отношение на посоченото по-горе публично задължение е изтекла абсолютна погасителна давност по смисъла на чл.171, ал.2 от ДОПК .

Иска се отмяна на обжалваното решение. Претендират се сторените по делото разноси.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, не изпраща представител.

Ответната по жалбата страна Директор на ТД на НАП [населено място] се представлява в открито съдебно заседание от надлежно упълномощен процесуален представител, юриконсулт Н.. Същата оспорва жалбата. Моли за присъждане на юриконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени данните по административната преписка и представените от делото доказателства, намери следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок и от лице, за което обжалваният акт е неблагоприятен, имащо правен интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е НЕОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

Срещу Х. Д. Х. в качеството му на едноличен търговец с фирма „Ф.-Х. Х.“ [ЕИК], е образувано изпълнително дело №22150046643/2015г., за неплатени в срок, установени публични вземания по РА №081301576/03.07.2013г, за данъчен период от 01.01.2011г. до 31.12.2011г.

След образуване на изпълнителното дело на основание чл.221, ал.1 от ДОПК е изпратено съобщение за доброволно изпълнение с изх.№46643/2015/000001/27.08.2014г.

С цел обезпечаване на вземанията, на основание чл.200 и чл.202, ал.1 във връзка с чл.195, ал.1-3 от ДОПК, с Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№10/09.01.2014г. е наложен запор върху наличните и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД, ТБ „Централна кооперативна банка“ АД и „Банка ДСК“ ЕАД.

Със същото постановление е наложен и запор върху притежаваните от Х. Д. Х. 50-/петдесет/ дяла в „Мануел и сие“ ООД, с[ЕИК], с обща стойност 2500,00лв.

До ТБ „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД е изпратено запорно съобщение с изх. №53/09.01.2014г. От своя страна банката уведомява ТД на НАП-В., офис Д. с писмо с изх.№ ЕД-327-17/13.01.2014г., че запорът е наложен.

До „Банка ДСК“ ЕАД е изпратено запорно съобщение с изх.№52/09.01.2014г. Банката уведомява ТД на НАП-В., офис Д. с писмо с изх. №189315/14.01.2014г. че запорът е наложен.

До ТБ „Централна кооперативна банка“ АД е изпратено запорно съобщение с изх.№51/09.01.2014г. От своя страна банката уведомява ТД на НАП-В., офис Д. с писмо с изх.№4940/15.01.2014г., че запорът е наложен.

По искане на жалбоподателя е издадено Разпореждане с изх.№С220022-137-0003098/11.03.2022г., издадено от С. С., на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., с което е отказано прекратяването поради изтекла погасителна давност на събирането, на публични вземания в размер на 21737,08лв. за данъчен период от 01.01.2011г. до 31.12.2011г.

Разпореждането е обжалвано.

С Решение №ПИ-138 от 05.04.2022г. директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С. е потвърдил Разпореждането. Административният орган подробно е посочил какво представлява давността, кога започва да тече и кога изтича, предпоставките на закона за спиране и прекъсване на давността, като е цитирал и съответните текстове от ДОПК . Посочил е също, че с образуването на изпълнителното дело за събиране на вноските и с предприемане на

действия по принудително изпълнение, давността е прекъсната и започва да тече нова давност.

В решението на директора е посочено, че е отказано погасяване по давност на задължения на жалбоподателя по РА №081301576/г., за данъчен период от 01.01.2011г. до 31.12.2011г., за които е приложима разпоредбата на чл.171, ал.1 от ДОПК и давността започва да тече от първи януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. В случая, задълженията за периода от 01.01.2011г. до 31.12.2011г. е следвало да бъдат заплатени до 30.12.2012г. и давностният срок започва да тече от 01.01.2013г.

Съгласно разпоредбата на чл.172, ал.1, т.5 от ДОПК давността спира с налагането на обезпечителни мерки.

Ето защо, с издаването на Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. №10/09.01.2014г. и получаването на запорните съобщения от ТБ „Сосиете Женеерал Експресбанк“ АД на 13.01.2014г., „Банка ДСК“ ЕАД на 14.01.2014г. и ТБ „Централна кооперативна банка“ АД на 15.01.2014г., като от датата на получаването 10.01.2014г. запорът на банковите сметки се счита за наложен на основание чл.202, ал.1 от ДОПК, давността е спряна и 5-годишният давностен срок не тече.

По отношение прилагането на абсолютната давност, регламентирана в чл. 171, ал. 2 от ДОПК, за публични задължения, касаещи периода 01.01.2011г.- 31.12.2011г. същата е започнала да тече от 01.01.2013г. и би следвало да изтече на 01.01.2023г.

Междувременно обаче, във връзка с обявеното извънредно положение в страната, с Преходните и заключителни разпоредби на ЗМДВИП, обнародван в бр. 28 на "Държавен вестник" от 24.03.2020г./ §29, т.1 / е прието, че до отмяна на извънредното положение срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не се прилага, а съгласно т. 2 от същия параграф, освен в случаите на чл. 172, ал. 1 от ДОПК, давността спира да тече и за времето на извънредното положение.

Цитираните разпоредби на § 29 от ПЗР на ЗМДВИП са дали основание на решаващият орган да приеме, че от 24.03.2020г., когато влиза в сила законът, до края на обявеното извънредно положение срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не тече. В тази връзка същият е съобразил и § 13 от ЗИД на 33 (ОБН. - ДВ, БР. 44 от 13.05.2020г.), според който сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение продължават след изтичане на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник". Следователно, срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК, който е спрян на 24.03.2020г., започва да тече отново от 21.05.2020г. и предвид изричната разпоредба, че до края на извънредното положение 10-годишният давностен срок не се прилага, то същият следва да бъде удължен с периода 24.03.2020г. - 20.05.2020г. (58 дни), а именно до 28.02.2023г., поради което абсолютната давност за процесното задължение ще изтече на 28.02.2023г., и към момента на постановяване на обжалваното решение същата не е изтекла.

В хода на съдебното производство не са ангажирани допълнителни доказателства.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Не е спорно, че вземанията, по отношение на които е образувано изпълнителното дело от 2015г., са публични, поради което за тях е приложима петгодишната давност, установена в чл.171, ал.1 от ДОПК.

Съгласно посочената разпоредба, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Според чл. 172, ал. 1 от ДОПК, давностният срок спира да тече, когато е позитивно проявен някой от следните факти:

- когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година;

- когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането;

- когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването;

- когато актът, с който е определено задължението, се обжалва;

- с налагането на обезпечителни мерки;

- когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

Съответно, според чл.172, ал.2 от ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение (ал. 2).

От приобщените по делото доказателства се установява, че всички издадени актове на публичния изпълнител, са сведени до знанието на жалбоподателя и са му надлежно връчени.

Настоящият съдебен състав намира за правилен изводът на публичния изпълнител и на горестоящия административен орган относно спиране на давността, считано 10.01.2014г. за задълженията определени с Ревизионен акт №081301576/03.07.2013г.

Правилно в оспореното решение е прието, че от страна на публичния изпълнител са предприети действия – налагане на обезпечителни мерки с Постановление изх. №10/09.01.2014г., водещи до спиране на давността за публичните задължения на длъжника, отнасящи се до данъчен период от 01.01.2011г. до 31.12.2011г.

Настоящият съдебен състав споделя напълно и доводите в решението относно началото на броене на давностните срокове, а именно от 01.01.2013г. по аргумент от чл.171, ал.1 от ДОПК, като обикновената давност би изтекла, ако не бе спряна, 31.12.2017г. Правилно решаващият орган е приел, че погасителната давност е спряна на датата на връчване на заповестите съобщения на банките, а именно 10.01.2014г. и не започва да тече нова давност.

От този момент вече не може да се прилага обикновената 5-годишна давност по чл.171, ал.1 от ДОПК, а за погасяване на публичните задължения следва да изтече абсолютната давност уредена в чл.171, ал.2 от ДОПК.

Абсолютният 10-годишен давностен срок принципно би следвало да изтече на 01.03.2023г.

Ето защо, правилно е прието, че искането за погасяване на публичните задължения за данъчен период от 01.01.2011г. до 31.12.2011г. е подадено преди датата 01.03.2023г.

Съдът споделя напълно и доводите досежно спирането на давностните срокове заради обявеното извънредното положение в страна. Правилно в обжалваното решение на директора на ТД на НАП - [населено място] и потвърденото с него разпореждане на публичен изпълнител в дирекция "Събиране" при ТД на НАП - [населено място] е

посочено, че срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК, който е спрян на 24.03.2020г., започва да тече отново от 21.05.2020г. и предвид изричната разпоредба, че до края на извънредното положение 10-годишният давностен срок не се прилага, то същият следва да бъде удължен с периода 24.03.2020г. - 20.05.2020г. (58 дни), или абсолютният давностен срок следва да се счита изтекъл на 28.02.2023г.

Предвид изложеното, съдът намира, че като е оставил без уважение жалбата срещу разпореждането, с което е отказано погасяването по давност на задължения с титул РА №081301576/03.07.2013г., за данъчен период от 01.01.2011г. до 31.12.2011г. ответникът е поставил правилно и законосъобразно решение. Жалбата срещу него е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, предвид разпоредбата на чл.161, ал. 1 от ДОПК, материалния интерес -21737,08 лева и своевременно направено искане от процесуалния представител на ответната страна, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 422 лева, изчислен по реда на чл.8, ал.1 т.2 от Наредба №1 от 9.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения. /действаща към датата на образуване на делото/.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Д. Х. с [ЕГН], лично и в като едноличен търговец с фирма „Ф.-Х. Х.“,[ЕИК], със седалище и адрес на управление в община [населено място], област Д., [населено място], [улица], чрез Адвокатско дружество „Я. и съдружници“, със седалище и адрес на управление: [населено място], бул.„25-септември“ №52, ет.2, офис 10-11, представлявано от адвокат М. Я. и адвокат В. З., против Решение №ПИ-138/05.04.2022г. на Е. М. Н. - директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С., по жалба вх. №59-00-266/22.03.2022г. по описа на деловодството на ТД на НАП С., с което е потвърдено Разпореждане с изх. №С220022-137-0003098/11.03.2022г., издадено от С. С., на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., като НЕОСНОВАТЕЛНА.

ОСЪЖДА Х. Д. Х. с [ЕГН], лично и в като едноличен търговец с фирма „Ф.-Х. Х.“,[ЕИК], да заплати на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 422 / четиристотин двадесет и два/ лева.

На основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК решението е окончателно.

СЪДИЯ: